

הסיטואציה של לשוחח על אדם שהוא כמעט בן גילך במונחים של נער בגיל 17-18, היא מעט מוזרה.

אני פוגש די הרבה חברים וחברות של עובד, אנשים מבוגרים, רובם מקריחים, בעלי כרס ובעלי משפחות ואפילו בקדנציה שניה. ואת כל זאת הפסיד עובד והפסדנו אנחנו. אך בה בעת, עובד נשאר זך וטהור כפי שנפרדנו ממנו לפני למעלה מ 40 שנה.

עובד היה חידה ופתרונה כאחת: בחור שבלט מעל כולם בגובהו אך תמיד ניסה ואף הצליח שלא להתבלט. עובד שהיה צנוע אמיתי, הוא החניך שבחרתי שיחליף אותי כמדריך כשיצאתי למילואים ארוכים, ויכולת השליטה שלו בחבריו, שחלקם היו פרחים לא קטנים, עלתה על שלי.

עובד שהיה ידוע כשתקן, היה יושב אצלי בדירה, שעות לא קצרות, מגונן על חבריו אך בה בעת מנפק עצות איך להתמודד עם האגוזים הקשים.

עובד היה מגיע רחוק: בגיל מאד צעיר הייתה לו חשיבה אסטרטגית, היה לו כושר אנליטי לא מבוטל ונחישות ראויה לציון. שום דבר לו היה לו קל, אך הוא הצליח להתמודד עם היעדים אותם הוא הציב לעצמו בקלילות רבה.

קשה לי מאד לדמיין איך היה נראה היום, במה היה עוסק (בדמיוני הוא איש היי טק) מי הייתה אשתו, כמה ילדים היו לו והיכן היה מתגורר.

אבל קל לי לראות את עובד של אז, גבוה, שקט, עיניים חודרות, שקט אך נחוש, ביישן אך אסרטיבי, שומר על ריחוק אך קרוב בליבו לכל אחד ולכל עוולה שבסביבתו.

היום מתקיימת מעין סגירת מעגל: עובד, שסירב באופן עיקש להשתתף בתוכניות 10 ולעלות לבמה, מונצח כאן על במה זאת, במופע סולו!

כן, קל לזכור אדם, שלכאורה לא רצה להיות מיוחד, אך היה מאד ייחודי.

אשרי שזכיתי להדריך אותו, ובתוקף הנסיבות אני שמח על שנתתם לי את הזכות להיזכר בו מחדש לעומק רבדיו ולהיות שותף בהנצחתו.

תודה לך עובד ותודה לכן נעמי ועמית, משפחתו האוהבת.